

jeg er bange for, at Resultatet vil blive, at man kører endnu hurtigere end nu, at man siger som saa: Ja, saa hurtigt har vi kørt under den gamle Lov; nu har man Lov til at køre noget hurtigere, saa kører vi endnu hurtigere end før. Det vilde jeg ikke finde forsvarligt, hverken for Landets eller Byens Vedkommende. Ministeren mente, saa vidt jeg forstod ham, at man vilde blive ved at køre paa samme Maade som nu, og hvis det er Tilfældet, at man her sætter Grænser, som man kan være sikker paa eller tænke sig i alt Fald som Regel bliver overholdt, finder jeg Bestemmelsen rimelig og vil gaa med til at sætte Grænserne saa højt. Men hvis Resultatet bliver, at man alligevel ikke overholder Grænserne, men at det gaar som nu, da man kender Grænsen, men ganske rolig kører noget hurtigere, ønsker jeg ikke at gaa videre. For Resten er der i Slutningen af Paragraffen en Bestemmelse om, at man paa Bivejene ikke maa køre mere end 15 km i Tiden om Aftenen eller Natten. Jeg synes, det vilde have været rimeligt, om man havde truffet en lignende Bestemmelse for Hovedvejene, saaledes at der kørt med lidt mindre Fart paa Landevejen, naar det var mørkt. Thi man kan om Aftenen hverken se ret langt, hvor kraftigt Lys man end har, eller høre saa godt, saa man er afskaaret fra at orientere sig om alt, hvad der ligger udenfor Kredsen af det Lysskær, Lygten kaster fremefter.

Hvad § 24 angaar, har der kun været Tale om to Punkter. Jeg skal her kun omtale Forlangendet om, at Motorkøretøjer skal standse ved Sporvognsstoppesteder, naar Ind- og Udstigning finder Sted, hvad jeg ogsaa i og for sig vil finde rimeligt. Dette Forhold er dog saa specielt for København, Aarhus og maaske Odense, at det i Grunden ligger udenfor den øvrige Del af Lovforslaget, og jeg vilde derfor finde det rigtigst at blive staaende ved Ministerens Forslag.

Det næste Afsnit omhandler Straffe- og Erstatningsbestemmelserne. Med Hensyn til § 32 vil jeg gerne give Ministeren min fulde Tilslutning. Jeg finder, det er en betydelig Forringelse af Forslaget, man har foretaget i Landstinget ved ikke at lade Bøderne tilfalde Statskassen. Jeg finder, det er et godt Princip at fastholde, at alle Bøder skal tilfalde Statskassen og ikke de Institutioner, der mere eller mindre kommer til at staa de Gerninger, der skal straffes, paa nært Hold. Københavns Kommune vil derved komme til at gaa Glip af det største Beløb, da der her findes de fleste

Automobiler og derfor ogsaa sker de fleste Overtrædelser. Men ogsaa udenfor København vil Hjælpekasserne selvfølgelig se noget langelig efter de Penge, de i saa Tilfælde vil gaa Glip af. Trods dette vil jeg alligevel hellere være med til at yde Hjælpekasserne Støtte paa anden Maade, hvad vi jo er i Færd med ved Lovforslaget om Hjælpekasser. Jeg vil derfor haabe, at et af Resultaterne af Behandlingen i det eventuelle Udvalg maa blive det, at man kommer tilbage til Ministerens oprindelige Forslag, hvad Bødebestemmelserne angaar, og lader Bøderne tilfalde Staten.

I § 33 staaar der, at den til Erstatning berettigede kan for Erstatningen holde sig til Køretøjet. Jeg gaar ud fra, at det ikke blot er den enkelte, der har lidt Skade eller er kommet galt af Sted som Følge af et Automobils uforsvarlige Kørsel, men at alle, der har Erstatningskrav i Anledning af en Ulykke, kan holde sig til Køretøjet uden Hensyn til, om det er Ejeren, der kører det, eller det er lejet. Det kan godt være, at der deraf kan flyde forskellige Ulemper, men jeg synes, at Automobilejeren maa tage de Følger, der kan affødes deraf.

§ 34 indeholder en Bestemmelse, som jeg finder udmærket, og som jeg derfor gerne vil takke Ministeren for. Det er Bestemmelsen i næstsidste Stykke. I Øjeblikket er Forholdet det, at hvis en Chauffør begaar et eller andet ulovligt, kan han, selv om hans Lovovertrædelse er saa stor, at han ved Dom vil blive frakendt sin Ret til at føre Motorvogne, blive ved hermed, indtil Dom er faldet. Det, synes jeg, er et noget uheldigt Forhold, og jeg finder derfor, at den af Ministeren indførte Bestemmelse er særdeles hensigtsmæssig, idet der ifølge denne gives Politiet Ret til midlertidigt — indtil Dommen er faldet — at fratage Føreren Ret til at føre Vogn. Den endelige Afgørelse finder Sted ved Dommen.

Sidste Afsnit angaar Afgiften af Motorkøretøjer. Her vil jeg gerne igen holde Haanden en lille Smule over Motorcyklerne. Jeg synes, at 10 Kr. aarlig er for høj en Afgift for dem. Derimod har jeg ikke saa meget imod, at man har sat Skatten for Automobiler op til det dobbelte. Ganske vist kan man sige, at man saa gør Kørselen til et Privilegium for de mere velstaaende. Men som Paragraffen er affattet, er denne Indvending dog ikke helt rigtigt, thi Automobiler, der benyttes til Udleje til Personbefordring eller til Omnibuskørsel skal kun betale 2 Kr. pr. Hestekraft. For dem er Afgiften ikke forhøjet. Jeg kan ikke tro,